

Kiállítás Feldobolyban is (Gulag-Emlékév) 2017.06.18.

Szerző Administrator
2017. június 22.
Utolsó frissítés 2017. június 23.

2017. június 22., csütörtök, Közélet

Uzon, Bölön, Köpec és Szárazajta után ötödikként az orbaiszéki Feldoboly lakói és a faluból elhurcoltak leszármazottjai, a késői utódok láthatták, tanulmányozhatták azt az alaposan dokumentált emlékkiállítást, amelyet az események kiváló ismerője, tiszteletes Ungvári Barna András volt hídvégi, jelenleg Uzonban szolgáló református lelkipásztor állított össze eredeti dokumentumok, feljegyzések, személyes visszaemlékezések alapján. Albert János és Ungvári Barna András. A szerző felvétele

Mivel a Barcaföldvár szomszédos település, Hídvég mindenkor református lelkészének volt a tisztje, hogy az elhalt magyar foglyok felett utolsó imát mondjon, Ungvári Barna András, mint a településre frissen kihelyezett lelkipásztor, kötelességének tartotta megismerni az egykori foglytábor eseményeit, áldozatainak történetét, mi több, a letűnt diktatúra körülményei között rendkívüli módon vállalta, hogy emléket állítat a barcaföldvári tömegsírra. Terve – minden ellenállás ellenére – az ő személyes győzelmével végződött. Benkő Levente író, történész, lapunk volt munkatársa pedig a nyomtatott betűt választotta, s – könyveiben – a dokumentumregények igényességével mentette papírra a XX. század egyik legembertelenebb történelmének ezt a szeletét.

A feldobolyi református eklézsia gyülekezeti termében Ungvári tiszteletes érdekesítően beszélt az embertelen körülményeiről hírhedt barcaföldvári foglytábor sok száz és ezernyi áldozatáról, azokról a kegyetlen helyzetekről és emberi sorsokról, amelyeket az igazságtalan második világháború végén teremtett a háborús politika és a fékevesztett embertelenség, amire kötelességünk emlékezni, de amit megbocsátani soha nem lehet. A lelkipásztor igehirdetése nyomán (II. Mózes 3: 7–12) mindenki megjegyezte, hogy a fájdalmak elviselésére csak az erős, Istentől való hit szolgálhat gyógyírként, miként a felolvasott igében is hallottuk: Én veletek vagyok!

Lassan szitáló nyár eleji esőben vonultunk a falucska hősi emlékművéhez, amelyre a szabadságharcos és a világháborús hősök emléktáblái mellé elhelyezték Feldoboly hét áldozatának, meghurcoltjának emlékjelét.

Szövege a következő: „Az 1944–45-ben a földvári foglytáborban, illetve más foglytáborokban meghalt vagy szenvedett feldobolyi magyar foglyok emlékére.” A feldobolyiakról néhai Bacsó Lajos személyesen így emlékezett. „Jött a csendőrmester, s egyszerűen összeszedett. Bevittek a sepsiszentgyörgyi börtönbe. Feldobolyból heten voltunk: Bacsó József, Jákó Géza, Csoma András, ő ott meg is halt, akkor Lőrincz István..., én, Bacsó Lajos..., ki volt még..., mindjárt eszembe jut..., Bartha Szabó Árpád, Vass Jóska. Lőrincz István beteg lett, a nővére megfizette az őrnagyot, s István így megszabadult.”

Bonyolult lett volna a rendezvényen jelen levő leszármazottak rokoni szálai után érdeklődni. Jelen volt Csoma András fia, a felesége, a lánya, Csoma Éva, Bacsó (Szabó) Lenke, az áldozatok unokatestvérei. A történelmi igazságtétel e késői eseményén tiszteletét tette Borosnyó község polgármestere, Ilie Nicolae. A megszentelő áldás és a kegyelet virágainak elhelyezése előtt tiszteletes Albert János feldobolyi lelkipásztor – folytatva Mózes könyvének gondolatmenetét – arra figyelmeztette a jelenlevőket, hogy a ma elhangzott események sok más emberi gyarlóság miatt maga az ember a felelős. A mindenható Istent vádolni, igazságot tenni lehozni miközénk, csak törékeny és gyarló emberi gondolat. Szerző: Kisgyörgy Zoltán